

maa i det Væsentlige, naar jeg betragter det enkeltviis, endogsaa anbefale det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag, som indeholder, hvad jeg med fuld Overbeviisning selv havde foreslaaet, dog vel at mærke, havde foreslaaet, ikke i den Tanke, hvad endogsaa min Dom derom ellers maatte være, at der her skulde være udtrykt Betegnelsen af en forskjellig Værdi af de forskjellige Samfund. Jeg gik ud fra den Betragtning, som jeg ved den første Forelæggelse har udtalt, at Forældrenes Ret til at tage en selvstændig Bestemmelse ikke forekom mig at gaae ud over den religiøse Overbeviisning, de vedkende sig ved selv at høre til et eller andet Samfund, og, naar de gik ud herover, saa forekom de mig ikke at have anden Ret end til at erklære, at de ikke selv havde en tilstrækkelig begrundet religiøs Overbeviisning til at lade deres Børns religiøse Opdragelse afgjøre derefter; men saa troer jeg, at det var rigtigt, at de Børn, for hvem Forældrene ikke efter deres eget religiøse eller irreligiøse Standpunkt kunde tage Bestemmelse, fulgte — hvad jeg dengang sagde, jeg vilde betegne med et simpelt Udtryk — at de fulgte Strømmen, at de fulgte den religiøse Retning, som Folket i det Hele har fulgt og følger, og som er betegnet ved Folkekirken. Saaledes stiller Sagen sig for mig, naar jeg enkeltviis betragter det under Nr. 1 stillede Forslag; naar jeg derimod gaar ind paa en Sammenligning imellem Forslaget under Nr. 1 og Forslaget under Nr. 2, saa kan jeg ikke nægte, at jeg fra mit personlige Standpunkt finder, at Forslaget under Nr. 2, forstaaet saaledes som navnlig den første ærede Forslagsstiller (Spandet) har, troer jeg, forstaaet og tildeels udtrykkeligt har fortolket det, kommer min oprindelige Tanke nærmest. Det indeholder med Hensyn til Omfanget af Forældrenes Bestemmelsesret den første Begrændsning, jeg havde optaget, nemlig, at Forældrene kunne vælge mellem de to Troesbekjendelser, hvortil den ene eller den anden af dem hører, men udenfor denne Begrændsning for deres Valg bliver staaende den, som ogsaa jeg troer, gyldige Bestemmelse, at det ikke kan forbydes dem, at lade deres Børn opdrage saaledes, at de henses til Folkekirken. Jeg troer altsaa, at der væsentligt ligger den

samme Begrændsning dert, deels i hvad Ændringsforslaget selv indeholder og deels i hvad der andenstedsfra er givet, og dernæst vil det erindres, at jeg havde overladt Bestemmelsen til en Overeenskomst, som imidlertid kunde forandres, og, hvor ingen Overeenskomst fandt Sted, til Faderen. En Overeenskomst imellem Forældrene for Ægteffabet er ikke udelukket ved Ændringsforslaget, og, hvor en saadan Overeenskomst er truffen i en bindende Form, der troer jeg, den maa være gyldig; thi det er kun fra Statens Side overladt Forældrene, selv under Ægteffabet at afgjøre dette, men, er Afgjørelsen truffen ved en Overeenskomst for Ægteffabets Indgaaelse, troer jeg, at Staten vil erkende denne Overeenskomst for gyldig; hvor Overeenskomsten ikke er truffen, der vil Bestemmelsesretten efter Forslaget tilkomme Forældrene. Det er ikke udtrykkeligt sagt, hvad jeg i mit Forslag for Lydeligheds Skyld havde sagt, men jeg troer, som det er udtalt af den ærede Ordfører, at det vil blive Virkningen af dette Ændringsforslags Antagelse, at, vel at mærke i juridisk Forstand, Afgjørelsen, naar Forældrene ikke enige, vil komme til at tilfalde Faderen. Jeg troer, at, hvis dette Ændringsforslag bliver Lov, og hvis Sagen dernæst bringes for Domstolene i en eller anden Form, da ville Domstolene kjende, at i dette Tilfælde var det Faderen, som har at udøve de nævnte Forældres sættes Ret; men deri kan jeg, som selv har foreslaaet det Samme, naturligviis ikke finde nogen Betænkelighed. Jeg troer nemlig, at, naar Moderen ikke har stiftet sig den Ret, hun har, ved en Overeenskomst for Ægteffabet, da er det en Ret, som ikke har nogen Betydning, naar hun skal gjøre den gjældende ad juridisk Ve. Den Ret, Moderen har, har en stor Betydning, naar hun med det Gode kan gjøre den gjældende, og er Manden irreligiøs, men Moderen religiøs, da vil hun, naar Manden er en Mand, med hvem hun under andre Forhold kan samle, faae sin Villie opfyldt; hun vil drage Børnene til sin Side, og Manden, der ikke har en saa stærk Interesse derfor, vil finde sig deri, han vil maaskee glæde sig ved, at Moderen indplanter i Børnets Hjerte en Spire, som han selv ikke kan indplante. Ad